

תוספת מס' 1.

לעתון הרשמי, גליון מיוחד, מס' 1284 מיום 17 באוגוסט, 1943.

פקודת הפיצויים לעובדים, (תיקון).

מס' 17 לש' 1943.

פקודה הבאה לתקן את פקודת הפיצויים לעובדים.

הנציב העליון לפלשתינה (א"י) מחוקק בזה בעצתה של המועצה הפלשתינאית (א"י) לאמור:—

1. פקודה זו תקרא פקודת הפיצויים לעובדים (תיקון), 1943, וקוראין אותה כאחת עם פקודת הפיצויים לעובדים, הקרויה להלן „הפקודה העיקרית“.

2. סעיף 7 של הפקודה העיקרית יתוקן כדלקמן:—

(א) ע"י הוספת המלים „דיה או פיצויים במקום דיה“ לאחר המלים „דמי נזק“, המופיעות בשורה השניה של אותו סעיף;

(ב) ע"י בטול פסקא (א) של אותו סעיף והחלפתה בפסקא דלקמן:—

„(א) רשאי העובד להגיש תביעה משפטית לפיצויים אלה הן נגד אותו אדם לשם גבית דמי נזק, דיה או פיצויים במקום דיה, והן נגד כל אדם החייב בתשלום פיצויים עפ"י פקודה זו, אלא שלא יהא זכאי לגבות גם דמי נזק, דיה או פיצויים במקום דיה, וגם פיצויים עפ"י פקודה זו; וכן“;

(ג) ע"י הוספת המלים „דיה או פיצויים במקום דיה“ לאחר המלים „דמי נזק“, המופיעות בשורה השלישית שבפסקא (ב) של אותו סעיף.

3. פסקא 1 של התוספת השניה לפקודה העיקרית תבטל והפסקא דלקמן תבוא במקומה:—

1. סכום הפיצויים עפ"י פקודה זו יהא —

(א) כשהחבלה גרמה למיתה —

(i) אם השאיר העובד אנשים התלויים לחלוטין ברוחיו, סכום חד פעמי כערך רוחיו בעבודה אצל אותו מעביד במשך שלוש שנים שקדמו לחבלה, או סכום של מאה וחמשים פונט, הכל לפי הסכום הגדול יותר, אלא שלעולם לא יעלה הסכום על שלוש מאות פונט; ואם נמשכה תקופת עבודתו של אותו עובד אצל אותו מעביד פחות משלוש שנים, מניחין שסכום רוחיו במשך שלוש השנים הנ"ל הוא שכרו השבועי הממוצע במשך הזמן שבו עבד כפועל אצל אותו מעביד כפול מאה וחמשים ושש פעם;

(ii) יש לנכות מן הסכום כפי שחושב לעיל את סכום התשלומים השבועיים (אם היו תשלומים כאלה) ששולמו לעובד לפני מותו, אך באופן שלא יפחיתו את הסכום החד פעמי עד כדי למטה ממאה וחמשים פונט, ואולם אם נפרדו תשלומים שבועיים אלו עפ"י פקודה זו, הרי יש לנכות גם את הסכום ששולם לצורך אותו פדיון; (iii) אם לא השאיר העובד כל תלויים כאלה, אך השאיר אנשים התלויים ברוחיו במקצת, יהא סכום הפיצויים כפי שיוסכם עליו, אלא שלעולם לא יעלה על הסכום שיש לשלמו עפ"י ההוראות הקודמות, ואילו אם לא באו לכלל הסכם, יש לקבוע ע"י בוררות סכום שיהא הוגן ויחסית למהות הנזק שנגרם לאותם תלויים; וכן

(iv) אם לא השאיר תלויים — יש לשלם את דמי הטפול הרפואי והקבורה בשעור הוגן, על מנת שלא יעלו על חמשה עשר פונט;

בטול פסקא 1 של
התוספת השניה
לפקודה העיקרית
והחלפתה בפסקא
אחרת.

(ב) אם גרמה החבלה פסלות גמורה או חלקית —

תשלום שבועי למשך ימי הפסלות שלא יעלה על חמשים אחוז משכרו השבועי הממוצע במשך שנים עשר החדשים הקודמים, אם עבד במשך זמן רב כזה, ואילו אם לא עבד במשך זמן כזה לא יעלה התשלום השבועי על חמשים אחוז משכרו השבועי הממוצע במשך אותו זמן פחות מזה שבו עבד אצל אותו מעביד, ובלבד שלא יעלה תשלום שבועי זה על פונט אחד וחמש מאות מיל:

בתנאי כי —

- (I) כשהתשלום השבועי שחושב כאמור לעיל הוא פחות מפונט אחד ומאתים וחמשים מיל יהא העובד זכאי לקבל בשל פסלות גמורה וכל זמן שנמשכת הפסלות הגמורה תוספת שבועית בשעור של מחצית ההפרש שבין אותו תשלום שבועי לבין הסכום של פונט אחד ומאתים וחמשים מיל או רוחיו השבועיים הממוצעים, הכל לפי הסכום הפחות יותר, ולצורך הפקודה הזאת רואין את התוספת הזאת כאילו היתה חלק מן התשלום השבועי;
- (II) רשאי הנציב העליון לקבוע בתקנה דרגה של סכומי פיצויים שיש לשלמם במקרים של פסלות חלקית.

4. פסקא 12 של התוספת השניה לפקודה העיקרית תתוקן ע"י סימון מחדש של פסקא 12 כפסקא 12(1) והוספת פסקת המשנה (2) דלקמן בסופה: —

„(2) אם הבקורת נעשית יותר משהה חדשים לאחר התאונה וטוענים ומוכיחים, כי אלמלא נחבל העובד ואילו המשיך באותו סוג העבודה שהיה עובד בו בתאריך התאונה, כי אז היו רוחיו השבועיים הממוצעים במשך שנים עשר החדשים שקדמו לבקורת, כתוצאה מן העלויות והירידות בשעורי השכר, גדולים או פחותים כדי יותר מעשרים אחוזים מרווחיו השבועיים הממוצעים במשך שנים עשר החדשים שקדמו לתאונה (או אם שונה קודם לכן התשלום השבועי על יסוד בקורת שנעשתה במשך שנים עשר החדשים שקדמו לאותה בקורת או לבקורת האחרונה שכלל הבקורות שנעשו), יש לשנות את התשלום השבועי ולהעמידו על סכום כזה שהיה עומד בו אילו היו נוהגים במשך שנים עשר החדשים שקדמו לתאונה אותם שעורי השכר שהיו נוהגים במשך שנים עשר החדשים שקדמו לבקורת.”

5.—(1) אם בשעת תחילת תקפה של פקודה זו היה כל עובד זכאי לתשלום שבועי בתורת פיצויים עפ"י הפקודה העיקרית והסכום של אותו תשלום נקבע בהתאם להוראות הפקודה העיקרית, יהא זכאי, ביחס לכל שבוע שלאחר תחילת תקפה של פקודה זו, לסכום שבועי נוסף אשר, ביחד עם אותו תשלום שבועי יהא שווה לסכום התשלום השבועי שהיה זכאי לקבלו אילו היתה פקודה זו בעלת תוקף בתאריך התאונה שהביאה לידי תשלום הפיצויים.

(2) אם משלמים כל פיצויים שהם לעובד או לתלויים בו, בין בצורת תשלומים שבועיים, ובין בצורת סכום חד-פעמי או בצורה אחרת בהתאם להוראות הפקודה העיקרית בקשר לחבלה שנגרמה לאותו עובד לפני תחילת תקפה של פקודה זו, אלא שסכום הפיצויים לא נקבע בהתאם להוראות הפקודה העיקרית לפני אותו תאריך, יש לקבוע את סכום הפיצויים האלה כאילו היתה פקודה זו בעלת תוקף בתאריך התאונה שהביאה לידי תשלום הפיצויים הנ"ל.

תקון פסקא 12 של
התוספת השניה
לפקודה העיקרית.

הגדלת התשלומים
השבועיים במסיבות
ירועות.

הרולד מקמיכאל

נציב עליון.

17 באוגוסט, 1943.